16

Aventurile lui Morgan Piratul

EROINA DIN PUNA

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 16

****

EROINA DIN PUNA[1]

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] L'HEROÏNE DE PUNA.

„Vin piraţii!”

— Putem fi cu pe deplin liniştiţi, domnilor. Admiţând că Morgan ne va vizita coastele, el nu va fi niciodată în stare să Puna stăpânire pe bogăţiile adunate în splendidul nostru oraş Guayaquil. Este cu totul imposibil! Fortăreaţa noastră de nepătruns de la Morro, din insula Puna, protejează intrarea în golf şi chiar pe golful însuşi, apărat de o artilerie impunătoare, pentru ca Morgan să reuşească, şi cu atât mai puţin un altul, să forţeze intrarea încoace. Cunoaşteţi obstacolele ce le-aţi îngrămădit acolo, un lanţ de baraje, baterii plutitoare, stânci artificiale şi instalaţii submarine de tot felul, care vor face trecerea în întregime impracticabilă pentru corăbiile inamice. Dinspre uscat, accesul nu este mai puţin presărat cu dificultăţi. Invadatorul ar trebui mai întâi să escaladeze nişte înălţimi inaccesibile. Dacă ar reuşi, cu toate acestea, să pătrundă cu oamenii săi în oraş pe această cale, va fi lesne să li se taie retragerea, în timp ce corăbiile spaniole de război le vor captura navele lor. Da, v-o repet, vom dormi pe amândouă urechile. Avem acolo, la Puna, un comandant pe a cărui vigilenţă ne putem bizui. De altminteri, el arde de dorinţa de a se măsura cu Morgan, căruia îi pregăteşte cea mai caldă primire.

Astfel i-a vorbit consiliului provinciei sale, reunit în jurul lui, guvernatorul portului Guayaquil, astăzi unul din oraşele principale ale Republicii Ecuador, sau Equator, din America de Sud, însă care depindea pe atunci de preşedinţia de la Quito, de sub dominaţia Spaniei. Comandantul la care făcuse aluzie era un militar vechi, impunător prin înfăţişare, un adevărat om de spadă, care toată viaţa sa nu făcuse decât să se războiască pentru Spania şi se remarcase de multe ori pe câmpurile de luptă din lume.

Se numea don Ramon şi comanda importanta insulă Puna, iar cetăţuia lui, era considerată una din cele mai invulnerabile de pe coastă. Sfârşindu-şi discursul său încrezător şi încurajator, ce se adresa întregii adunări, guvernatorul s-a întors spre don Ramon, prezent la consfătuire, şi l-a interpelat direct:

— Nu-i aşa, don Ramon, l-a întrebat el, că te simţi în stare să-i respingi cu pierderi pe Morgan şi piraţii săi?

— De-ar veni încoace cât mai curând! a strigat veteranul ofiţer spaniol, mereu plin de înflăcărare. Aceşti piraţi sunt în cea mai

mare parte olandezi, cu care am de reglat nişte conturi vechi. Ţin minte şi acum ce bătaie le-am dat odată în Ţările de Jos acestor comercianţi de mirodenii ce-şi permiseră să se ţină cu nasul sus. Îmi clocoteşte sângele în vine încă şi astăzi. Mă voi bucura să mă regăsesc în faţa lor. Piraţii olandezi vor avea un noroc dublu! Îşi vor sparge capetele pătrate de stâncile de la Morro, şi în acelaşi timp, le voi scufunda corăbiile, ale căror rămăşiţe vor acoperi golful de la Puna!

Cu aceste spuse, bătrânul spadasin, erou al atâtor lupte, mângâindu-şi lunga sa mustaţă şi cu cealaltă mânerul unei vechi săbii de Toledo, ce-i atârna de centură, alături de o secure minunată, arme de temut în mâinile experţilor, şi care demonstrau că acest comandant era gata de luptă, că nici un pericol nu-l înfricoşa.

Preocupările şi grijile bogaţilor locuitori din Guyaquil erau de altfel foarte uşor de înţeles şi mai mult decât justificate. Într-adevăr, se zvonea insistent de apropierea lui Morgan, îngrozitorul căpitan de piraţi, care dublase capul Horn, sub asaltul celor mai înfricoşătoare furtuni şi capturase printr-o lovitură incomparabilă faimoasele nave încărcate cu nişte comori extrase în minele din Peru, ce se îndreptau spre Spania la fiecare şapte ani!

Pescarii ce se întorceau din largul mării observaseră din bărcile lor nişte corăbii suspecte. Erau oare cele ale lui Morgan? Nu se putea afirma cu siguranţă. Însă era mai mult decât probabil. Se ştia destul de bine şi se cunoştea îndrăzneala aceluia care se denumea el însuşi regele mărilor.

Între timp, don Ramon, după declaraţia sa de soldat fără teamă, a salutat cu o mişcare, pe care un curtezan ar fi găsit-o un pic stângace, şi s-a întors pe călcâie ca să părăsească sala, discuţiile fiind terminate, când deodată guvernatorul l-a chemat la el separat. Acesta nu mai avea încrederea deplină ce-l impresionase mai adineauri. Dimpotrivă, chipul îi era foarte îngrijorat.

— Este de aşteptat un apropiat atac al lui Morgan. Treaba este serioasă, comandante, i-a spus el în secret. Acest flibustier are spioni pricepuţi şi ştie bine să se informeze. Nu-i nici o îndoială că a aflat că oraşul nostru ascunde bogăţii mari şi le râvneşte. Adevărul este că, dacă va reuşi să tracă prin faţa insulei Puna, s-a terminat cu capitala noastră. Aşa că dumitale îţi încredinţăm salvarea, don Ramon. Pe dumneata se sprijină Guayaquilul, apărare care-ţi va acoperi numele de glorie şi-ţi va ridica pe

culme înalta reputaţie!

Comandantul n-a răspuns la aceste cuvinte măgulitoare decât printr-un zâmbet semnificativ, ameninţător la adresa duşmanului. El avea convingerea fermă că Morgan nu va izbuti niciodată să ajungă până în port. Neavând nimic de spus mai mult, a dat semne că voia să se îndepărteze. Însă guvernatorul l-a mai reţinut.

— Aşteaptă un moment, don Ramon. Ai la dumneata, nu-i aşa, în fortificaţia de la Morro, pe fiica dumitale Mariette, a cărei mamă a murit de multă vreme. Fără îndoială că nu vrei s-o expui pe această foarte tânără fată grozăviilor unui bombardament sau al unui asalt? Trimite-o la mine. Ea va găsi în palatul meu o primire cordială şi soţia mea va avea grijă de ea ca de propriile sale fiice.

— Mii de mulţumiri, excelenţă, a reluat asprul războinic. Îi voi împărtăşi Mariettei oferta dumneavoastră şi vă voi comunica imediat răspunsul său. Acum permiteţi-mi să mă retrag. Clipele sunt preţioase. De altminteri, mă simt în stare să-l primesc pe Morgan. Însă ţin să mă găsesc la Puna de îndată ce vor apare piraţii olandezi. Dacă se arată Morgan, el se va ivi potrivit obiceiului său, pe neaşteptate. În tot cazul, voi fi acolo şi-l voi primi cum merită!

Cu aceste spuse, mândrul comandant a pornit spre postul său şi guvernatorul l-a urmărit cu privirea cu un aer mai încrezător.

Don Ramon a ajuns curând în port, de unde l-a luat una din acele mici ambarcaţii rapide cu pânză numite feluci şi l-a dus prompt spre insula stâncoasă Puna. El a trecut printre cele două corăbii de război, care din prevedere cutreierau permanent golful, de unde puteau să contribuie cu eficacitate la apărare, în timp ce în largul mării n-ar fi putut să se opună lui Morgan.

Pe măsură ce se apropia, vedea mărindu-se stâncile prăpăstioase ale insulei, adevărate fortificaţii naturale, ce o protejau ele însele prin recifuri, şi mai departe în spate, fortul Moro, înconjurat de bastioane înaintate, din crenelurile cărora tunurile îşi întindeau în toate direcţiile ţevile ameninţătoare, îndreptate îndeosebi spre mare.

Don Ramon contempla acest spectacol, mulţumit de el însuşi. Ajunsă aproape de ţărm, feluca l-a depus la marginea unui mic golfuleţ tăiat în stâncă. Cu un pas grăbit, a urcat pe o cărare îngustă şi întortocheată, de unde se observau în al doilea plan turnurile şi crenelurile puternicii fortăreţe. Însă, mai în faţa cetăţuii se întindea o vale mică cu adevărat încântătoare, creată

de bagheta vreunei zâne bune. Căci dacă insula în ansamblul său prezenta un aspect sălbatic şi dezolant, această vâlcea închidea un parc încântător. Se părea că aici îşi uniseră eforturile arta şi natura, pentru a face din acest colţ de pământ un adevărat paradis. Aici îşi etalau bogatul frunziş palmieri şi măreţi pomi fructiferi. Nişte alei şerpuiau pe sub arborii umbroşi, a căror răcoare invita la odihnă.

Don Ramon, fără a-şi pierde nobila sa prestanţă, s-a îndreptat rapid spre un boschet stufos. Ochii săi de şoim au observat un hamac ce se legăna încet sub umbră. Lângă hamac era aşezată o persoană în vârstă, desigur cu rol de însoţitoare. Aceasta era vechea doică a fiicei lui don Ramon, care venise din fundul Spaniei s-o însoţească pe seniorita pe acest meleag tropical. În acel hamac se odihnea o fiinţă încântătoare, o tânără fată cu trăsături distinse şi drăguţe, pe care bătrâna doamnă n-o părăsea din ochi. Aceasta era Mariette. Unica fiică a bătrânului comandant, bucuria şi mândria sa.

Auzind paşii lui don Ramon, doica a scos un suspin adânc.

— Ce căldură înăbuşitoare este în această ţară! a spus ea cu voce dezgustată. Şi pe lângă această căldură enervantă, periculoasa febră ce te pândeşte din toate părţile. Cum să nu mă tem ca acestei boli neîndurătoare să nu-i cadă victimă dragul copil?

La aceste cuvinte de delicată preocupare, tânăra fată s-a ridicat pe jumătate din hamac şi şi-a întors minunaţii săi ochi negri spre tatăl său.

— Ce ştiri aduci, tată, a întrebat ea cu o vie îngrijorare. Îl vom vedea pe Morgan şi corăbiile sale în faţa Punei?

— Mai mult decât probabil, a răspuns Ramon. După câte am aflat, acest prinţ al piraţilor plănuieşte un viitor atac. Dar sunt luate toate măsurile mele ca el să aibă ceea ce merită!

— Îndrăzneala lui se va spulbera în faţa acestor fortificaţii, a adăugat bătrâna doică, care era socotită ca făcând parte din familie. Oricât s-ar bate ca nişte diavoli aceşti olandezi, neînfricarea şi îndemânarea nu le vor servi aici defel. Avem cu noi un dublu aliat, care se va însărcina să-i pună bine la punct: căldura înăbuşitoare şi febra, care vor rări repede rândurile duşmanilor noştri.

Don Ramon s-a întors spre fiica sa.

— Vin din oraş, Mariette, i-a spus încântătoarei seniorita. Guvernatorul, unul din bunii mei prieteni, după cum ştii, se oferă să te primească în palatul său pe timpul luptelor. Tu le cunoşti pe

fiicele sale şi ele te-ar primi cu braţele deschise. Te va duce mâine feluca la Guayaquil.

— Acesta-i un ordin, tată? a întrebat imediat tânăra fată, ai cărei ochi aruncau flăcări.

— Un ordin? Nu, copilul meu! Nu vreau să-ţi impun nimic cu forţa, a făcut don Ramon încruntându-şi sprâncenele. Te iubesc prea mult ca să fac aşa ceva. Însă dorinţa mea este ca tu să pleci cât mai degrabă în oraş cu bătrâna ta doică. Locul unei tinere nu este în mijlocul furiei războiului, ce se va dezlănţui probabil pe insula Puna.

— În acest caz, eu rămân, tată! a replicat Mariette cu hotărâre. Nu mă va duce feluca. Rămân cu tine şi voi şti să-i privesc în faţă pe piraţi. Sunt fiica comandantului Ramon şi locul meu, mai ales în vreme de primejdie, este aici lângă tine.

— Recunosc bine sângele meu, a murmurat pentru sine bătrânul comandant, mândru şi în acelaşi timp îngrijorat. Fiica mea nu mă părăseşte şi într-adevăr nu pot s-o contrazic. Vai! Mai bine ar fi rămas în Spania, la adăpost de toate primejdiile, în liniştita mănăstire unde a crescut!

Cu inima plină de mândrie, dar şi de o grea îngrijorare, don Ramon a urcat printre stânci pe strâmta cărare ce conducea spre înălţime, de unde o punte de lemn întinsă peste o cavitate foarte adâncă ducea spre cetăţuie.

Garnizoana era gata, bateriile instalate, toată lumea la post. Toţi acei în stare să poarte o armă şi de care se putea lipsi Guayaquilul, fuseseră trimişi la Puna.

Aceştia erau luptători hotărâţi, care nu numai faţă de olandezii, dar îndeosebi de Morgan, încercau o ură de moarte. Cu o hotărâre sfidătoare şi de nezdruncinat, aceşti veterani ai atâtor lupte pândeau cu toţii către larg, aşteptând să vadă apariţia la orizont a pânzelor piratului.

Don Ramon sosise pe insulă la sfârşitul zilei. Soarele îşi stingea flăcările în valurile apusului. De îndată ce s-a lăsat noaptea, bătrânul comandant s-a pus pe treabă, urmând neschimbatul său obicei de a inspecta toate posturile.

Deodată în întuneric a răsunat cornul de alarmă al unui pândar de pe turnul Morro. De la postul său de observare, omul zărise nişte lucruri deosebite. Comandantul a alergat într-acolo.

— Ce s-a întâmplat? a strigat el deja surexcitat.

— Am distins nişte lumini pe mare, a răspuns soldatul. S-ar zice că sunt corăbii. Focurile păreau să dispară rând pe rând. De altminteri, cred că sunt încă destul de departe.

S-au făcut auzite şi alte semnale. Imediat au început să bată tobele. Garnizoana fortului Morro şi bateriile au trebuit să vegheze toată noaptea pe rând. Din timp în timp se întrevedeau apropiindu-se două semnale luminoase, cu întreruperi.

— Dacă aceştia sunt cu adevărat piraţii, a spus comandantul unui ofiţer care observa cu el focurile, nu ne vom teme de un atac în această noapte. Mai întâi, pentru că sunt prea departe. Apoi se vor păzi cu grijă să se aventureze printre stânci pe întuneric. Trebuie să i se atribuie lui Morgan multă îndrăzneală, însă şi temeritatea are limite. După toate, cele de acolo pot fi şi nişte corăbii spaniole. În sfârşit, vom vedea asta mâine dimineaţă.

Şi a venit dimineaţa. Soarele s-a ridicat şi a împrăştiat ceaţa care plutea deasupra apelor.

De pe buzele lui don Ramon s-a desluşit bine scăpând o înjurătură, o *„caramba”.* Observase subit, chiar în vecinătatea coastei, pânzele şi catargele, apoi corpurile mai multor bastimente mari.

— Acestea nu sunt spaniole! a tunat şi fulgerat bătrânul ofiţer, ci chiar piraţii lui Morgan. Ei au împins temeritatea până a se furişa pe timpul nopţii printre stânci! Hotărât lucru că acest om are toate cutezanţele şi a înfăptuit imposibilul. Din fericire, mă aflu aici ca să-i strig: „Până aici, însă nu mai departe!”

Asaltul bateriilor

În afara bătăii tunului, se aflau patru nave impunătoare, solid construite şi ţinând bine la mare. În vârful rampei de recunoaştere flutura temutul pavilion negru prevăzut cu un cap de mort. Da, era chiar Morgan, şi Morgan în fruntea celor mai puternice forţe pe care le echipase.

Curajoaselor nave ce se arătaseră li se adăugau alte două corăbii, dintre acelea ce rămaseră în urmă ca să-şi repare vechile lor avarii, cu care se întâlnise la insula Falkland. Cea de a patra era excelentul galion spaniol, pe care piraţii îl capturaseră pe coasta Perului, cu care Morgan îşi întărise flotila.

Echipajele lui Morgan erau complete, acestea fiind formate în cea mai mare parte din olandezi. Li se adăugaseră un număr destul de mare de flibustieri şi bucanieri, care-l serveau pe noul lor stăpân cu un zel şi devotament de toată isprava.

Prestigiul acestui lung şir de reuşite ce-l făceau pe Morgan spaima şi regele mărilor, şi mai mult încă, ura împotriva spaniolilor, portughezilor şi a englezilor, rivalii lor, contra cărora susţineau o luptă fără răgaz, îi uniseră pe toţi aceşti oameni de origini diverse, însă la fel de lacomi de sânge şi de aur, sub pavilionul negru al lui Morgan.

Întreprinzătorul căpitan era pe drept cuvânt mândru de această mulţime de oameni. Aceştia erau bărbaţi în toată puterea cuvântului, dintre acei de care avea nevoie: mlădioşi ca o piele, duri ca fierul, viteji, învăţaţi cu toate intemperiile şi gata să înfrunte moartea la cel mai mic semn al şefului lor.

Au izbucnit strigăte sălbatice de bucurie şi de mânie când piraţii au văzut la primele licăriri ale zilei, fluturând pe culmea fortului Morro, drapelul spaniol, emblema detestată de olandezi, cu leul flancat de turnuri.

Morgan studia cu ochi de mare căpitan toate punctele de pe coastă ce urmau să fie teatrul noilor sale încercări. Intenţiona să cucerească portul şi oraşul, ca să pună mâna pe comorile îngrămădite aici. Însă ca să ajungă la aceste bogăţii, trebuia mai întâi să cucerească stâncoasa şi formidabil de fortificata insulă Puna, care îi bara drumul. Oricât de cutezător era Morgan, socotea o nebunie să meargă cu corăbiile până la îngusta trecătoare, care era singura cale de acces în golf şi în portul propriu-zis. Ea era presărată cu atâtea obstacole, naturale sau

artificiale, încât toate corăbiile care ar fi încercat s-o străbată cu forţa erau de la început sortite distrugerii.

— Văd cu ce am de-a face, a spus Morgan bătrânului francez Andre, confidentul şi câte o dată sfătuitorul său, care se afla alături de el pe pasarela de comandă. Insula Puna şi fortăreaţa ei sunt cheia poziţiei. Acestea închid şi deschid drumul spre port. Ei bine! Îi voi face pe spanioli să vadă dacă oamenii lui Morgan sunt bărbaţi. Bărcile pe mare! Vom debarca!

Ordinul căpitanului de piraţi a fost primit cu urale furtunoase, şi cu o iuţeală uimitoare, ambarcaţiile celor patru corăbii, mari şi mici, au fost puse pe valuri ca să meargă la insulă, toate îndepărtându-se în largul mării, ca să-şi ascundă cât mai mult cu putinţă manevra. Oamenii, dornici de luptă, manifestau cea mai mare nerăbdare să ajungă pe uscat. Se îndârjeau nerăbdători că nu coborau mai degrabă din bărci. Cu toate acestea, Morgan şi ofiţerii săi asigurau ca întotdeauna menţinerea ordinii prin sângele lor rece, prin vigilenţa şi precizia ordinelor.

A fost o privelişte impunătoare când la un semnal de trompetă bărcile şi echipajele lor au dublat dintr-o dată pupa corăbiilor sub impulsul viguroaselor braţe. Au vâslit cu putere spre insulă, eşalonaţi pe un şir lung, ca să debarce cu prudenţă la o anumită distanţă pe dreapta. Tunurile bateriilor de pe ţărm au deschis imediat foc. În aerul dimineţii se înălţau rotocoale de fum, prin care îşi croiau drum ghiulele ce vâjâiau pe deasupra valurilor, însă care nu făceau mare rău flotilei datorită priceputelor dispoziţii ale lui Morgan. Au atins doar nişte bărci şi au fost ucişi câţiva mateloţi. Însă fiecare ambarcaţie remorca după ea o barcă de rezervă, mai mică, ca să adune marinarii din ambarcaţiile lovite, în timp ce celelalte îşi sporeau eforturile ca să ajungă cât mai repede la uscat.

Bărcile înconjurate de spume săreau ca nişte delfini pe valuri. Piraţii mânuiau zeloşi cu muşchii lor puternici grelele vâsle, care băteau apa cu lovituri cadenţate şi rapide, şi într-un timp scurt a fost atinsă insula.

Don Ramon şi-a dat bine seama de manevra lui Morgan, de a arunca forţe puternice asupra insulei. Însă nu s-a preocupat să trimită de partea cealaltă a stâncilor pe spaniolii săi, ca să le întâmpine. Nu voia să-i expună riscului unei măcinării într-o luptă pe loc deschis cu nişte oamenii cărora le cunoştea bravura dementă. Datoria sa era înainte de toate să apere portul şi oraşul şi voia mai curând să aştepte asaltul pe care piraţii aveau să-l dea asupra fortăreţei.

Morgan a fost unul din primii care a sărit pe uscat. Potrivit obiceiului său, se aflase în faţă în prima barcă, uşor de recunoscut de departe după îmbrăcămintea sa de un roşu aprins şi mantaua lui neagră, cu penajul unduind pe pălăria lui de fetru cu boruri largi şi vocea ce-i răsuna tunător când dădea ordine.

Don Ramon, care urmărea apropierea atacatorilor de pe crenelurile fortului, şi-a răsucit furios mustaţa. Oamenii lui Morgan nu veneau într-o debandadă totală, cum îşi imaginase în mod greşit. Departe de asta. În rândurile lor domnea ordinea cea mai riguroasă, sub conducerea ofiţerilor, cărora li se supuneau evident. Înaintau printr-un mers regulat în coloane compacte pentru asalt.

Ei ofereau în felul acesta o suprafaţă mai redusă îngrozitorului foc al spaniolilor, ce fusese deschis imediat asupra lor. Se apropiau în tăcere, precedaţi de Morgan cu sabia scoasă. Corăbiile nu luau defel parte la acţiune. Acestea se ţineau cu grijă în afara bătăii artileriei, ca să nu primească lovituri, fără a putea să răspundă, căci tirul lor ar fi provocat mai multe pierderi în rândurile piraţilor debarcaţi decât printre spanioli.

Aceştia din urmă au opus o rezistenţă disperată când oamenii lui Morgan au ajuns lângă baterii. Li se ordonase totuşi să nu se sacrifice acolo zadarnic şi în cazul unui atac mai covârşitor, să se retragă în cetăţuie şi în bastioanele înaintate ale fortăreţei. Piraţii s-au aruncat la asaltul bateriilor de pe ţărm cu o mânie infernală, cu strigăte entuziaste şi repetate de „Trăiască Morgan!” Fără a se feri de grindina de mitralii, cu care erau salutaţi, ei nu au lăsat timp spaniolilor să-şi descarce dintr-o dată tunurile. Câteva clipe după aceasta, au escaladat cu sprinteneală de necrezut şi cu o îndrăzneală nemaipomenită gabioanele de pe povârniş şi s-au năpustit ca nişte tigri asupra duşmanilor.

Aceştia din urmă, dând înapoi pas cu pas cum li se recomandase, se retrăgeau încet şi în bună ordine în bastioanele înaintate, de unde a pornit de îndată o canonadă infernală.

— Opriţi! Opriţi! a strigat Morgan văzând cum cad vitejii de lângă el. Nu vom cuceri Morro atât de uşor. Trebuie s-o luăm în alt fel. Retrageţi-vă după fortificaţiile pe care le-am capturat. Vom împresura cetăţuia din toate părţile, până ce garnizoana va fi constrânsă să capituleze. Trebuie ca mai întâi să capturăm fortăreaţa dacă vrem ca vasele noastre să pătrundă în golf.

Vitejii piraţi s-au supus. Au înţeles că asaltul lui Morro era pentru un moment o nebunie, că s-ar ajunge la o nimicire, sau cel puţin la un eşec cu pierderi înspăimântătoare.

De pe mare nu se putuse ţine bine seama de realitate. Acum se vedeau limpede, de la piciorul lor, aceste fortificaţii impunătoare, în parte datorate naturii şi pe de altă parte muncii oamenilor, acumulate aici de mai mult de un secol. Pretutindeni nu se vedeau decât stânci şi pereţi abrupţi plini de tunuri, din spatele cărora o numeroasă şi vitează garnizoană era hotărâtă să reziste cu cea mai hotărâtă energie. Şi se mai aflau şi alţi duşmani de combătut, nu mai puţin puternici şi de temut, capabili să pună piedici, să oprească cu desăvârşire poate mersul operaţiilor, cel puţin asta se aştepta de la toate acestea. Piraţii începeau de-acum să observe asta, după acest prim angajament. Mai întâi era căldura arzătoare şi sufocantă ce domnea pe insulă. Apoi aerul umed şi nesănătos din climatul specific al tropicelor. În sfârşit, febra pe care o răspândeau miasmele mlaştinilor, ce se găseau pretutindeni unde solul înceta să fie stâncos.

— Uf! a suspinat ştergându-şi fruntea un tânăr ofiţer de piraţi sosit de puţină vreme din Ţările de Jos. Este într-adevăr o căldură infernală, încât ai crede că-i focul veşnic al iadului. Te face să înnebuneşti, a adăugat el întorcându-se spre bătrânul Andre. Îl numeşti pe acesta soare sau un foc de cuptor?

— Soare sau cuptor, a răspuns binevoitor Andre, pe care lunga lui şedere în Antile îl coapse şi răscoapse, acesta este poate mai puţin suportabil decât în Cuba. Însă va trece, vei vedea dragul meu Tromp.

— N-are importanţă! Voi da bucuros jumătate din bogăţiile ce le avem în perspectivă pentru un pahar de lapte proaspăt, sau pentru câteva înghiţituri de apă limpede şi rece. Aici apa ce se bea este mereu clocotită. Nici un arbore, nici cel mai mic tufiş, nimic decât stânci golaşe şi arse de soare. Mă întreb cum va reuşi căpitanul Morgan să-şi realizeze asediul în aceste condiţii.

— Lasă totuşi să o facă! Căpitanul este bine informat. Pe acest loc se află o garnizoană puternică şi când ea îşi va termina proviziile, îi va lipsi mai întâi câteva lucruri. Apa potabilă, chiar clocotită, cum ai spus mai înainte. Noi am barat accesul spre izvorul de unde se poate face aprovizionarea. Încă vreo câteva zile şi prinşii din fortăreaţă ne vor oferi portul şi oraşul cu comorile sale. Nu-i aşa că asta nu valorează mai puţin decât a bea apă proaspătă?

Asediul fortăreţei Morro

S-au scurs trei zile după luarea bateriilor de pe ţărm. Trei zile în timpul cărora soarele nu încetase să-şi trimită căldura toridă şi razele de o fierbinţeală ucigătoare.

Însă în ciuda cruzimii acestei temperaturi ecuatoriale, nimeni nu vorbea de abandonarea partidei. Razele arzătoare ale soarelui nu făceau decât să aţâţe înflăcărarea şi ura aprigă de care erau însufleţiţi olandezii împotriva spaniolilor. Cu o furie ce nu se dezminţea, piraţii cucereau bastioanele unele după altele. Însă fortăreaţa propriu-zisă, mândrul Morro, părea să sfideze orice atac.

Acolo sus în fortăreaţa spaniolă moartea făcuse deja mari goluri. Se aduseseră din bastioanele evacuate sub năpustirea piraţilor chiar şi răniţii şi morţii. Proiectilele treceau vâjâind pe deasupra parcului unde de obicei visa în linişte frumoasa Mariette, smulgând coroanele şi zdrobind copacii cei mai înalţi. Păsările care cântau nu de mult în acest desiş cu ciripeli vesele se pitulaseră tăcute pe crengile mai joase unde-şi căutau o şedere mai liniştită.

În acest parc ţâşnea un izvor limpede, singurul ce se găsea pe această insulă, pretutindeni în celelalte părţi aridă şi pustie. De acolo garnizoana se aproviziona cu apă! Însă de-acum înainte nu trebuiau să se mai gândească la asta. Piraţii ocupau înălţimile ce dominau parcul. Aceştia îşi instalaseră tunurile ridicate de la bateriile de pe ţărm şi orice tentativă de apropiere de izvor era zădărnicită de mitralii.

Este adevărat că spaniolii aveau în fortăreaţă o cisternă, conţinând o anumită cantitate de apă de ploaie, însă aceasta era clocită şi de nebăut. De altminteri, ea nu putea să dureze mult. Morgan era la curent cu aceste amănunte şi îşi vedea mai departe de planurile sale.

Încetând aprovizionarea cu apă, spaniolii s-au văzut obligaţi să se resemneze. N-ar mai fi aşteptat până acum, dacă Morro n-ar fi fost comandat don Ramon.

Însă veteranul marilor războaie, stăpânit de ură împotriva piraţilor, îndeosebi a olandezilor, ştia să reînsufleţească zelul oamenilor săi, să-i aţâţe la o rezistenţă disperată şi să-i facă să aibă încredere în spusele sale, cu o siguranţă de neclintit, că Morgan se va retrage în curând.

— Soldaţi, le spunea el fără încetare. Noi ne găsim într-o situaţie grea, dar nici starea piraţilor nu este mai bună. Nu-i vedeţi în fiecare zi clătinându-se şi căzând fără a fi răniţi? Aceştia sunt oamenii loviţi de febră, cel mai bun aliat al nostru. Climatul de aici îi va ucide pe Morgan şi banda lui, îi va decima, demoraliza şi noi vom scăpa de ei.

Acesta era un limbaj eroic, însă dictat mai degrabă de politică decât de adevăr. Don Ramon, în spatele fortăreţei sale bătută fără încetare de ghiulele, era în sine prada unei vii preocupări, ce se putea citi pe fruntea lui încreţită.

Principalul obiect al acestei preocupări era, şi nimeni nu se mira de asta, fiica sa, frumoasa Mariette, care stăruia să rămână lângă tatăl său şi încă mai refuza cu încăpăţânare să-l părăsească.

În aceeaşi zi, el s-a îndreptat spre cazemata bine adăpostită, pe care bătrâna doică o transformase cât putuse mai bine într-un fel de apartament pentru tânăra fată. Aici se găsea Mariette, palidă însă hotărâtă. Nu manifesta nici o teamă, nici măcar o nelinişte, dimpotrivă, încurajând pe bătrâna femeie însărcinată s-o apere, ce se ţinea pitulată şi speriată într-un colţ mai întunecos.

— Aceşti păgâni blestemaţi se vor afla mereu aici? a întrebat gemând doica descurajată, când a răsunat în cazemată pasul apăsat al lui don Ramon. Nu-i va lua Dumnezeu în sfârşit pe aceşti monştri?

— Cu siguranţă că Dumnezeu ne apără, însă e nevoie de câtăva vreme ca să ne apărăm mai ales noi înşine. Morgan este la porţile noastre. Ştiţi bine asta. Şi trebuie să vă mărturisesc, el este mult mai cutezător decât am crezut. Oamenii săi au luat cu asalt toate bastioanele înaintate, unele după altele. Mă tem că…

— De ce te temi, tată? a reluat Mariette ce se ridicase şi care s-a apropiat de bătrânul comandant, mângâietoare şi încrezătoare. Crezi că oamenii noştri sunt nişte laşi?

— Nişte laşi? Nu, fata mea. Am o garnizoană de elită. Însă lovitura cea mai îngrozitoare la care ne putem aştepta ne va distruge. Morgan ne-a tăiat accesul la singurul izvor de apă potabilă ce o aveam şi cisterna este pe jumătate goală. Şi de îndată a apărut febra, care a început să facă deja ravagii în rândurile garnizoanei noastre prea înghesuită, această boală ce transformă în nişte neputincioşi pe cei mai viteji oameni. Fiica mea, cred că va trebui să ne despărţim curând. Tu şi doica sunteţi cele două femei care locuiţi în fortificaţie. Prezenţa

voastră sporeşte grijile şi preocupările mele. Poate aş putea să mă înţeleg cu el ca să vă lase să vă retrageţi pe continent.

— Asta-i ceea ce doreşti, tată? a exclamat tânăra fată cu ochii în flăcări. Uiţi de nobleţea sângelui ce curge în vinele mele. Locul meu este alături de tine şi aici am să rămân. Orice s-ar întâmpla! … De altminteri, nu-i cazul să mă încred în piraţi. Mă îndoiesc că ei sunt accesibili la sentimente generoase. Sunt nişte demoni care nu respectă nimic, precum onoarea unei femei, ca şi alte lucruri. Nu, nu, tată renunţă la ideea ta! Asta ar fi pentru tine o intervenţie umilitoare. Cu siguranţă că aceşti monştri nu vor consimţi să ne menajeze pe doică şi pe mine!

Bătrânul comandant a scos un suspin uşor. Cu atât mai mult cu cât el nu avea mare încredere în piraţi. Pe de altă parte, spera mereu că Morgan şi oamenii săi vor fi curând doborâţi de căldură şi de febră, că vor ridica asediul şi se vor întoarce pe mare.

Este nevoie să se spună? Don Ramon îşi cunoştea rău adversarii. Morgan nu avea nici cea mai mică intenţie să renunţe la cucerirea Guayaquilului şi a bogăţiilor sale, cu toate că era departe de a fi nesimţitor la suferinţele vitejilor săi, cărora le cunoştea mai bine decât nimeni altul intensitatea şi gravitatea. În înflăcărarea luptei, oamenii nu se păzeau de duşmanul ascuns şi perfid ce le pătrundea încet dar sigur până în măduva oaselor lor. Adesea marinarii se gârboveau pe locul unde se luptau şi erau învingători. Chipurile bronzate deveneau palide sau de un cenuşiu şters. Febra malignă făcea să tremure numeroşi oameni robuşti. Şi cu asta se termina. Aceşti nefericiţi infectaţi prin contagiune trebuiau transportaţi cu bărcile.

Pe unul din bastioane unde flutura acum pavilionul negru, bătrânul Andre se întreţinea cu Tromp, tânărul pirat, care după cum am spus, părăsise de curând Ţările de Jos. Pentru a-şi căuta un viitor, el se înrolase cu entuziasm în echipajele lui Morgan. Tromp nu-şi desprindea privirea de la orgolioasa fortăreaţă. Pe jumătate mascată de stâncile de pe care se înălţa, din care cei doi oameni nu vedeau decât vreo câteva turnuri şi o porţiune de creneluri şi ziduri.

— Acolo sus locuieşte o persoană pe care o cunosc, a murmurat el după câtva timp cu voce joasă. Nu este un bărbat, a adăugat pe un ton confidenţial. Este o femeie.

— Vai, vai! a exclamat Andre. Cine poate fi oare?

— Fata comandantului! a urmat Tromp. Da. Te miră asta? Cu câţiva ani în urmă am văzut-o destul de des. Pe atunci ea era un copil. După o luptă în care noi am fost biruitori, noi, olandezii,

eram ocupaţi să izgonim unul din echipajele de pe o corabie a armatei spaniole, în care se găsea foarte tânăra fiică a lui don Ramon. Copilul a fost luat de bătrâna mea mătuşă, la care a trăit mai mult de şase luni, în atmosfera morilor de vânt şi a câmpiilor verzi ale Olandei. Pe atunci eram foarte tânăr. O întâlneam adesea şi am încercat să intru în graţiile ei. Însă tânăra spaniolă nu voia să aibă de a face cu olandezii. M-a privit întotdeauna cu duşmănie. În timp ce dimpotrivă, eu m-am arătat imediat prietenos faţă de ea. Am recunoscut-o, Andre, când am ocupat parcul în care se găseşte izvorul. S-a făcut într-adevăr frumoasă, de o frumuseţe strălucitoare. Şi când vom cuceri fortăreaţa, ceea ce o vom face cu siguranţă, ei bine! Andre, îţi jur că mi-o voi atribui pe fiica comandantului. Fie că ea vrea sau nu, va deveni soţia mea. Voi fi primul care va pătrunde în cetate prin breşa produsă de explozia minei şi în locul părţii ce-mi revine din capturi după victorie, o voi cere pe Mariette. I-am făcut cândva un mare serviciu lui Morgan şi mi-a promis atunci că nu-mi va refuza prima rugăminte ce îi voi adresa. A venit ceasul, Andre, şi îi voi face această rugăminte. Da, îi voi cere ca recompensă pe fiica comandantului şi Morgan mi-o va acorda cu siguranţă!

Bătrânul Andre s-a mulţumit să clatine încet din cap şi a bombănit pe jumătate de voce:

— O spaniolă şi un olandez nu vor fi deloc împreună. Este o căsătorie care nu va merge niciodată bine.

— Vai, vai! a protestat Tromp, care nu se îndoia defel şi se aprindea cu uşurinţă. Asta va fi, din întâmplare, prima spaniolă ce se căsătoreşte cu unul din bărbaţii noştri? Nu avem o mulţime din vitejii noştri care au luat ca soţii femei spaniole, acolo în insula noastră din Antile şi aceste soţii nu-şi servesc cu dragoste soţii? Nu sunt foarte fericite cu aceşti soţi străini, a căror fire este înflăcărată şi devotată? De ce nu aş fi şi eu la fel? Uite, Andre, îţi jur pe toţi dracii! Că voi şti s-o cuceresc pe frumoasa Mariette Ramon.

— Ascultă-mă! Este spre binele tău, a reluat Andre, care cunoştea caracterul clocotitor al tânărului. Nu mi-ai spus chiar acum tu însuţi că ea nu te putea suferi?

— Asta e de înţeles, a reluat Tromp de la început ideea sa. Trebuie ca ea să fie mai întâi soţia mea. Dragostea va veni după aceea. Însă să încetăm cu vorbăria. A sosit momentul acţiunii. Din ordinul lui Morgan eu îngrop o mină cu ajutorul căreia vom arunca în aer aceste roci, ce par să ne sfideze. Prin spărtura creată, vom intra în Morro. Haide, priveşte acolo sus, Andre! Vom

ajunge acolo şi să mă ia dracul dacă nu o voi reţine atunci pe femeia mea, în toiul vâjâitului de ghiulele şi al bubuiturilor de tun. Aceasta va fi muzica mea de logodnă!

Moartea comandantului

S-a cutremurat pământul şi stâncile s-au pus în mişcare. În aer s-a ridicat o coloană imensă de fum alb, sub un soare de foc, ca unul aruncat de un crater. În toate părţile zburau resturi de stânci şi de ziduri, cu scrâşnete sinistre, ca şi cum s-ar fi desfundat un munte. Şi prin vuietul exploziilor se ridicau uralele, parcă şi mai puternice, ale piraţilor lui Morgan.

Tromp pregătise cu îndemânarea unui săpător de profesie mina care trebuia să deschidă breşa în incinta fortăreţei propriu-zisă. Îi dăduse el însuşi foc cu o feştilă. O clipă după aceea, totul s-a clătinat, ca şi cum insula ar fi fost smulsă de pe fundamentul său.

Chiar pe locul unde adineauri nu se observa decât o masă de stânci şi de ziduri de o grosime imensă, de pe culmea cărora spaniolii semănau moartea în rândurile piraţilor, nu mai era decât o gaură larg deschisă, stânjenită de fragmente de stâncă şi zidărie, fumegând ca un cazan al infernului.

În aerul acum tăcut, în mediul unei atmosfere arzătoare şi grea, plutea deasupra locului exploziei un nor sinistru, ca funinginea.

Apărătorii lui Morro erau cuprinşi de spaimă şi năuciţi. Prin fum se vedeau repezindu-se nişte siluete sălbatice pe jumătate dezbrăcate, cu săbii sau securi grele de abordaj într-o mână şi într-alta cu un pistol. Aceştia erau piraţii în frunte cu temutul lor şef, înveşmântat cu haine de un roşu aprins, care trecea printre ghiulele spaniolilor ca o fiinţă miraculoasă şi invulnerabilă. Cu toate acestea, spaniolii şi-au revenit din prima lor uimire şi au trimis asupra asediatorilor o grindină de mitralii şi ghiulele. Alături de Morgan au căzut mai mulţi viteji, fără ca iureşul atacului să încetinească. Piraţii continuau să se caţere pe acest cuptor dogoritor, fără a se lăsa împrăştiaţi de fier şi de foc. Cu picioarele, cu mâinile, cu întregul lor corp cuprins de delirul luptei, olandezii se îndârjeau să cucerească marele bastion, care le asigura capturarea fortăreţei.

Apărătorii acestui bastion erau încă asurziţi de groaznica explozie, când deodată au apărut piraţii în urma lui Morgan, care pătrunsese cel dintâi prin breşă cu drapelul negru ce-l purta într-o mână, în timp ce cu cealaltă lovea cu spada pe spaniolii încremeniţi.

Între timp, pe bastion ajungeau din ce în ce mai mulţi piraţi. Ei îi respingeau încet însă sigur pe spanioli, care nu cedau decât fără tragere de inimă, pas cu pas. Încăierarea devenea îngrozitoare. Nu se mai lupta decât cu arme albe. După numeroase înaintări şi retrageri, legănându-se ca valurile mării, grupul de ultimi apărători ai bastionului, s-au retras dincolo de adăposturile întărite ale fortăreţei. Piraţii s-au aruncat în urmărirea lor, însă din citadelă a pornit o rafală de mitralii şi Morgan. Oricât de neînfricat era, a crezut că trebuia să ţină seama de prudenţă şi şi-a demonstrat înţelepciunea sa adresându-se oamenilor săi cu voce tunătoare:

— Retrageţi-vă mai întâi pe bastion! a strigat el dominând vuietul. Nici un pas mai departe, vitejilor! Ne vom întări poziţia, pentru ca spaniolii să nu ne poată arunca îndărăt prin breşă. Ridicaţi în grabă un terasament care să vă adăpostească şi din acest loc de sprijin, vom porni curând la atac ca să cucerim întreaga citadelă Morro.

Piraţii s-au supus, convinşi şi de această dată că şeful lor avea dreptate. De altfel, le era de ajuns să vadă dintr-o aruncătură de ochi că elanul lor se zdrobea de zidurile înalte ale fortului înţesate cu muschete şi tunuri.

Din fortăreaţă continua să fie trimise mitralii. Însă piraţii erau la adăpost după noile lor întărituri, pe care le ridicaseră împotriva artileriei grele din citadelă, din piatră şi materiale mai uşoare găsite printre resturile aruncate de explozie.

Pietrele dărâmate, molonii desprinşi de pe ziduri, totul a fost folosit. După puţin timp, apărătorii fortăreţei Puna au văzut cu spaimă ridicându-li-se în faţă noi fortificaţii, un zid masiv de apărare, în spatele căruia flutura drapelul negru.

Don Ramon în persoană se aruncase în luptă pe marele bastion. Făcuse tot ce era cu putinţă omeneşte ca să reziste atacului şi până în ultimul moment nu-i crezuse pe oamenii lui Morgan în stare să ia cu asalt poziţia. Era gata să turbeze când vedea acum pe îndrăzneţii piraţi stăpâni, dacă nu pe fortăreaţă, cel puţin pe un punct strategic de unde duşmanul îi paraliza rezistenţa. Morgan înfipsese înaintea sa drapelul negru pe această redută, şi i se întrezărea dintr-un timp într-altul, îmbrăcămintea de un roşu aprins, sfidând cu dispreţ proiectilele spaniole!

Cetatea propriu-zisă era încă neatinsă. Tunurile fortăreţei dominau mereu strâmta trecere, în aşa fel încât interziceau intrarea corsarilor. Însă don Ramon nu ascundea că luând

bastionul ca punct de sprijin, inamicul putea cu şanse de succes să încerce asaltul final.

El s-a întors spre ofiţeri. Aceştia erau aproape toţi nişte viteji, ale căror capete şi braţe în eşarfe mărturiseau de necontestat bravura lor disperată cu care se apărau.

— Ce-i de făcut acum? i-a întrebat don Ramon cu un aer întunecat.

Ofiţerii spanioli aveau cu toţii privirile fixate spre bastionul capturat, cu noile sale întărituri din piatră şi drapelul negru ce se unduia uşor la suflarea vântului.

— De acolo pot să ne lovească, a continuat don Ramon. Acest diavol de Morgan va întoarce tunurile împotriva fortăreţei şi vor aduce şi altele. Nu ne-a mai rămas decât un mijloc de salvare, acela de a se face o ieşire reuşită pe timpul nopţii. Îi vom surprinde pe piraţi adormiţi, când nu sunt păziţi decât de câteva santinele şi îi vom arunca înapoi prin breşă. Ne trebuie cu orice preţ bastionul. Altfel, Morro nu va rezista prea mult.

Ofiţerii au fost cu toţii de acord, fără excepţie, cu acest plan. Nu puteau admite ca piraţii, care au avut atât dispreţ, încât să devină stăpâni pe o poziţie de o asemenea importanţă. De asemenea, erau şi ei viteji şi planul lui don Ramon, care, impunea o luptă corp la corp, le insufla încredere şi înflăcărare.

Bătrânul comandant a luat cu grijă toate măsurile necesare. El a trecut în revistă soldaţii, vorbindu-i în particular fiecăruia. Şi nu era nimeni pe care să nu-l cunoască, amintind vechiul renume al Spaniei, imensa putere a ţării lor, serviciul pe care urmau să-l depună şi gloria cu care se vor acoperi, reînsufleţind în acelaşi timp duşmănia ereditară împotriva olandezilor.

— Ne vom face datoria, comandante, a declarat unul din veteranii spanioli. Îl vom trimite pe acest şef al piraţilor în flăcările iadului, ce-l merită, şi vom nimici această seminţie rea. Ea se va zdrobi de stâncile acestea. Trăiască Spania! Afară cu câinii de olandezi!

A urmat un strigăt general şi don Ramon a surâs cu satisfacţie, pentru prima dată de multă vreme. Credea, în lipsă de altceva, în victorie. Cu asemenea soldaţi trebuia să reuşească să alunge pe piraţi din bastion!

Pregătirile în vederea atacului de noapte au continuat activ şi în linişte. Ieşirea urma să aibă loc în plin întuneric. Dar de îndată ce spanioli se angajau în lupta corp la corp cu olandezii, aveau să se aprindă, ca nişte torţe uriaşe, butoaie pline cu smoală.

Când don Ramon a reintrat în camera sa de o modestie cu

totul aparte, în faţa lui a apărut Mariette.

Bătrânul comandant şi-a contemplat fiica cu mirare. N-o văzuse niciodată în acea stare. Se transformase parcă într-alta. Privirea îi era stinsă.

— Am auzit, a spus ea, că va fi din nou o luptă în această noapte!

— Da, copilul meu. Trebuie să curăţăm bastionul. De stăpânirea lui depinde salvarea fortăreţei. Vreau să apăr până la capăt intrarea în port şi să barez calea acestor piraţi. Am încredere în vitejii mei. Nu sunt îngrijorat decât de tine. Ce n-aş da să fi rămas acolo departe în Spania, la umbra liniştită a mănăstirii, unde ai crescut. În acest caz nu mi-aş face inimă rea pentru această luptă supremă.

— Nu te îngrijora, tată, a reluat Mariette cu obrajii împurpuraţi. Altfel, n-aş mai fi copilul tău, fiica ta, de care ai dreptul să fii mândru. Nu, mergi la luptă fără a te preocupa de mine! Fii sigur, tată, că nu te voi face de ruşine.

— Şi dacă am să cad în luptă? a murmurat bătrânul îngrijorat. Sunt muritor ca toţi alţii. Mă poate doborî o ghiulea. Atunci ce se va întâmpla cu tine?

Marieta s-a îndreptat cât era de înaltă.

— Mergi la luptă fără teamă, ţi-o spun! a repetat ea cu o voce ce s-ar fi zis că era inspirată. Tată drag, Dumnezeu să te păzească! Dacă trebuie să mori, gândul meu nu-ţi va tulbura ultimele clipe! Sunt fiica comandantului de pe insula Puna, a lui don Ramon. Şi îţi jur încă o dată că-i voi face onoare numelui tău.

Mirat, comandantul a vrut să o întrebe pe fiica sa ce semnificaţii aveau aceste cuvinte. Însă Mariette nu i-a mai dat vreme.

Ea l-a îmbrăţişat cu căldură pe tatăl său şi l-a sărutat cu dragoste, după care a dispărut, lăsând pe bătrân cu gândurile sale. Orele se scurgeau încet. Spaniolii păstrau cea mai deplină tăcere, ca să-i înşele pe piraţi şi să-i facă să creadă că erau cu totul descurajaţi. La rândul lor, piraţii lucrau activ la fortificarea din ce în ce mai puternică a bastionului, ca să-l apere împotriva artileriei. Însă cei de pe fortăreaţă, care observau cu atenţie inamicul, n-au putut să nu remarce golurile înfricoşătoare pe care le făcea în rândurile piraţilor căldura sufocantă a soarelui ce cădea vertical peste aceste stânci.

Se vedeau în fiecare clipă câte unii clătinându-se, cuprinşi de febră. Camarazii lor îi duceau imediat de acolo, grăbiţi să-i lipsească pe spanioli de un spectacol ce era pentru ei un motiv

de bucurie.

— Atacul nostru va reuşi, a spus don Ramon ofiţerilor. Vedeţi cum scade numărul luptătorilor de pe bastion! Piraţii trebuie să fi evacuat pe corăbiile lor o mulţime de răniţi şi bolnavi de febră. Sunt epuizaţi de această groaznică încăierare din această dimineaţă şi de truda lor la fortificaţii. Nu-i nici o îndoială, vom pune mâna pe ei în această noapte şi aş avea bucuria supremă să-l văd întins la picioarele mele pe acest ticălos de Morgan!

Soarele apunea pe un cer roşu ca sângele, prevestitor al masacrelor ce veneau. După un scurt amurg, întunericul şi-a întins voalul asupra uscatului şi a mării, unde nu se vedeau licărind în depărtare decât focurile corăbiilor piraţilor, ancorate la o mare distanţă de coastă.

Pe bastion domnea o tăcere adâncă. Nici o lumină. După toate aparenţele, piraţii extenuaţi şi neaşteptându-se la nici un atac după sângeroasa întâlnire de dimineaţă, îşi oferiseră cu încredere o odihnă. Nu trebuia să se presupună aici decât existenţa a câtorva santinele aţipite, cu încredere, de care era lesne de scăpat, înainte de a da alarma.

Aceasta cel puţin credeau spaniolii, care sub conducerea lui don Ramon şi a altor ofiţeri erau adunaţi în curtea fortăreţei în vederea ieşirii nocturne. Au fost unse lanţurile punţii mobile ca să se evita zgomotul când aceasta se cobora. Butoaiele umplute cu gudron erau gata pentru aprins la prima lovitură asupra bastionului, în care se risipise deja atâta sânge. Spaniolii, tăcuţi şi reţinându-şi chiar şi respiraţia, aşteptau cu o nelinişte febrilă începutul luptei hotărâtoare.

Trecuse de ora unsprezece când don Ramon a crezut că venise momentul potrivit pentru ieşire, convins că la această oră piraţii erau aruncaţi în primul şi cel mai greu somn.

S-a lăsat încetişor puntea, fără să se audă cel mai mic scârţâit, într-o tăcere totală.

Apoi, masa întunecată de spanioli a înaintat, precedată de don Ramon. Ofiţerii superiori veneau în urma lui, urmaţi de prima linie a luptătorilor de elită. Nu s-au oprit decât o clipă scurtă, ca să se formeze coloana de atac. Nu s-a pronunţat nici un cuvânt. Sabia scoasă a lui don Ramon a sclipit deodată ca un fulger slab. Acesta era semnalul convenit. Soldaţii spanioli s-au năpustit ca o armată de fantome. Se bizuiau pe surprinderea piraţilor în primul somn şi s-au repezit spre breşă cu tot elanul. În momentul când au ajuns la linia de apărare, pe care piraţii o înălţaseră în cursul zilei, a izbucnit o flacără care a luminat tot bastionul cu o lumină

roşie. Însă ea nu venea de la butoaiele cu gudron pregătite de spanioli. Aceasta ardea dincolo de întărituri şi-l făcea să apară în relief, într-o siluetă strălucitoare, pe mândrul erou în vesta roşie ca sângele, lângă drapelul negru cu cap de mort.

— Vai! Au venit! a strigat Morgan cu o voce tunătoare la vederea invadatorilor surprinşi. Cu atât mai bine! Mă vor scuti de osteneala de a mă arunca din nou în fundul bârlogului lor. În picioare, camarazi! În picioare şi la treabă! Iată-i pe spanioli! Vai! Îşi imaginau să-l găsească pe Morgan adormit!

În aceeaşi clipă creasta adăpostului s-a luminat şi de la mică distanţă mitraliile au secerat rândurile spaniolilor. Morgan, printr-o strădanie de necrezut, adusese la adăpostul liniei de apărare câteva tunuri uşoare luate de la bateriile de pe ţărm şi aceste tunuri făceau acum să plouă o grindină de proiectile asupra spaniolilor ce veneau din fortăreaţă. În rândurile acestora s-a produs confuzie, şi fără a le lăsa vreme să-şi dea seama, piraţii s-au repezit asupra lor cu capetele plecate.

Oamenii lui Morgan nu închiseseră nici un ochi. Şeful, la fel de prudent pe cât de brav, nu se lăsa atât de uşor surprins. Nu se îndoia că spaniolii, cărora le recunoştea vitejia, nu vor pierde ocazia de a încerca o ieşire de noapte.

Acum şi butoaiele cu gudron din fortăreaţă şi-au răspândit la rândul lor lumina. Pe această scenă de masacru s-a răspândit o lumină asemănătoare cu cea a zilei.

Morgan, Andre şi Tromp au fost printre primii în mijlocul duşmanilor, însă de această dată i-au urmat imediat oamenii lor. Forţele combatante s-au întâlnit cu impetuozitatea a două torente. Lupta a fost mai crâncenă ca cea de dimineaţă.

— Se luptă mai bine noaptea în acest climat torid, a urlat Tromp cu înflăcărare sălbatică. Odată apus, soarele adaugă mai multă putere braţelor. Vai! Iată, Morgan! Ai dracului de spanioli!

Din nefericire pentru aceştia din urmă, ofiţerii ce mergeau în frunte au suportat primii asaltul piraţilor şi au căzut sub loviturile lor neaşteptate. Lipsiţi de şefii lor, mercenarii spanioli au fost aruncaţi într-o dezordine totală. Ei au cedat şi s-au retras mai întâi încet, apoi mai repede şi mişcarea de retragere s-a accelerat schimbându-se în derută. În zadar don Ramon încerca să-i oprească pe fugari şi să-i cheme cu glasul puternic al comandantului. Coloana de atac respinsă ca un curent de marea înfuriată s-a rostogolit ca un val înfuriat spre puntea mobilă. Mercenari se îngrămădeau aici înnebuniţi, în timp ce olandezii se sileau să ajungă acolo în acelaşi timp cu aceştia.

Morgan era mereu în frunte, avându-i alături pe bătrânul francez Andre şi pe tânărul olandez Tromp. Acesta manifesta o înflăcărare extremă. Nimeni altul decât Morgan nu-l preceda spre fortăreaţă.

— Să-i urmărim cât mai repede, a strigat el către Andre. Eu îmi voi ţine făgăduiala.

Ultimii soldaţi spanioli trecuseră deja peste punte. Piraţii olandezi ajunşi aici şi-au descărcat pistoalele după fugari. În acel moment s-a observat pe punte un grup zgomotos şi înnebunit care intra în toată graba în interior. Imediat s-a ridicat la iuţeală puntea şi s-a întrerupt urmărirea. Însă Morgan voia să profite de emoţia ce domnea vizibil în fortăreaţă după acest mare eşec, şi înaintând pe un bloc de stâncă înclinat deasupra adâncii intrări în incinta fortăreţei, şi-a tras sabia şi a comandat unui trompetist să sune ca din partea unui parlamentar.

— Ce vrei? a strigat un veteran spaniol de pe înălţimea crenelurilor.

— Renunţaţi la rezistenţă! a strigat Morgan cu voce tunătoare. V-aţi purtat ca nişte viteji. Însă acum totul s-a sfârşit. Nu mai aveţi apă şi când voi îndrepta mâine tunurile asupra voastră, zidurile se vor prăbuşi în ruine. Ştiu să vă apreciez valoarea. Dacă predaţi fortăreaţa, garnizoana va putea ieşi liberă, cu onoruri. Unde este don Ramon? El îşi dă seama că nu mai poate să păstreze Morro?

Bătrânul mercenar a păstrat tăcere, însă de sus, la lumina limbilor de foc ieşite din butoaiele cu gudron a apărut o tânără fată cu ochii scânteind ca fulgerul şi braţul înarmat cu o sabie.

— Don Ramon este mort! a strigat cu vocea clară tânăra războinică. Ofiţeri au căzut şi ei cu toţii. Însă eu sunt fiica lui don Ramon şi nu voi preda fortăreaţa! În numele tatălui meu am preluat eu comanda garnizoanei. Ascultă, căpitane Morgan, voi apăra Morro şi mă voi lăsa mai degrabă îngropată sub dărâmături cu soldaţii mei.

Ultimii apărători

Soarele a răsărit într-o culoare roşie ca sângele, după cum şi apusese. Pe înfiorătorul câmp de măcel încă mai zăceau cadavrele spaniolilor şi piraţilor căzuţi pe timpul luptei de noapte. În fortăreaţă domnea o tăcere misterioasă, o tăcere de moarte. Însă aici totul era pregătit pentru o apărare îndârjită. Oamenii lui Morgan vedeau trecând din când în când printre creneluri o siluetă feminină. Aceasta era fiica bătrânului comandant. Don Ramon căzuse lovit mortal, pe puntea mobilă şi soldaţii îi aduseseră corpul. Fiica lui i-a închis ochii şi din acel moment privirea Mariettei s-a transformat.

Ea a înaintat în faţa mercenarilor tulburaţi şi şovăitori după moartea ofiţerilor lor. I-a implorat, în numele Spaniei şi a gloriei lor trecute să nu-şi piardă curajul şi să nu renunţe la luptă.

— Nu vom preda niciodată Morro, a încheiat ea, în timp ce privirile posomorâte ale spaniolilor se îndreptau cu o admiraţie superstiţioasă spre această tânără fată, în care ei vedeau o fiinţă supranaturală.

— Niciodată, nicicând, a repetat ea cu energie, nu ne vom retrage ca nişte laşi! Voi nu vreţi să fiţi arătaţi cu degetul! Deoarece v-aţi pierdut ofiţerii, vă voi conduce eu. Vai! Bătrâni luptători, veţi fi de acord ca o fată slabă să vă facă să roşiţi?

Aceste cuvinte incendiare le-au reînsufleţit curajul. Cisterna era de-acum aproape uscată. Febra decima îngrozitor garnizoana. Piraţii, stăpâni pe marele bastion, ameninţau fortăreaţa cu tunurile. N-avea importanţă! Mercenarii spanioli erau gata să reziste până la sfârşit.

Şi aceea ce-i conducea nu era doar o simplă fată: ea se transformase în eroină. În ce-i privea pe mercenari, aceştia au devenit bărbaţi văzând-o între ei, în fruntea lor, pe tânăra şi frumoasa seniorita, îmbrăcată într-o uşoară platoşă protectoare, distribuind ordine, punând tunurile în baterie în locurile ameninţate, în picioare în mijlocul mitraliilor pe care oamenii lui Morgan le aruncau ca o ploaie peste asediaţi, înconjuraţi de o aureolă de foc şi fum.

Zidurile fortificaţiei începeau să crape şi să se prăbuşească pe loc. Se deschideau breşe, însă tânăra războinică nu se lăsa. Veteranii adunaţi în jurul ei se ofereau de bună voie morţii, mai degrabă decât să se predea. Istoria nu mai înregistrase de mult o

luptă atât de neînduplecată.

Morro era solid clădit şi părea să sfideze secolele. Dincolo de zidul incintei, acum bătut puternic şi găurit, se înălţau alte fortificaţii. Puteau să se scurgă zile întregi înainte ca ultimul spaniol să fie nevoit să se retragă în cel din urmă aliniament de apărare.

Morgan avea o inimă nobilă. El respingea bombardarea acestor apărători eroici. Refuza îndeosebi să se atingă de tânăra fată.

Astfel încât căuta o soluţie mai rapidă. Oamenii săi suferiseră pierderi enorme. Dacă rămâneau multă vreme sub climatul ucigător al acestei insule, febra şi-ar fi desăvârşit opera distructivă. Pe de altă parte, nu avea nici o altă şansă! Universul era plin cu numele său. Şi de aceea, trebuia să termine cât mai repede cu Morro.

El îşi trimitea pe corăbii pe toţi bolnavii de febră şi îşi aducea de acolo trupe proaspete. Şi după asta urma să întreprindă asaltul.

Aceste ultime pregătiri pentru atacul final i-au luat încă o zi sau două. Unul dintre olandezi, ce ardea de nerăbdare şi contempla din oră în oră, din spatele adăposturilor, maiestuoasa şi nobila figură a Mariettei Ramon, pe care o cunoscuse de copil, se simţea incapabil să aştepte atât de multă vreme. Acesta era, v-aţi dat seama, tânărul şi impetuosul Tromp. El turba de mânie că nu se intra încă în fortăreaţă. Se gândea intens la tot felul de planuri, unele mai iluzorii decât altele şi nu înceta să privească cu o expresie ciudată o breşă pe care o deschiseră tunurile piraţilor în unul din pereţii fortăreţei. Tromp era un om ambiţios, însetat de faimă. Se gândea că-i va fi uşor să se introducă prin această breşă şi să captureze fortăreaţa printr-o îndrăzneaţă lovitură nocturnă.

Când Tromp se înrolase în echipajul lui Morgan, nu era singurul. Fusese însoţit de o ceată de bravi aventurieri olandezi, cu care părăsise ţara, pe atunci sub dominaţia spaniolilor. Toţi aceşti oameni se gândeau pe drept cuvânt că vor avea pe lângă Morgan numeroase ocazii de a lupta împotriva asupritorilor şi de a se îmbogăţi pe seama lor.

Tromp i-a adunat pe toţi aceşti tovarăşi şi prieteni şi le-a împărtăşit proiectul său.

— Nimic nu este mai uşor de executat, a spus el într-un lung discurs compatrioţilor săi, care îi recunoşteau o anumită experienţă şi-l ascultau bucuroşi. Vedeţi breşa aceea adâncă de

acolo? Dărâmăturile aproape că au astupat gaura în partea de jos. Cu un pic de precauţie vom putea, ajutaţi de întuneric, să ne urcăm la iuţeală pe aceste resturi şi să ne furişăm prin breşă în interiorul fortăreţei. Apariţia noastră instantanee în mijlocul lor va demoraliza complet pe ultimii apărători în agonie. Eu îmi voi ridica pe frumoasa mea logodnică, pe care o numim deja eroina de la Puna. Şi în acelaşi timp, îl vom face pe Morgan să vadă valoarea oamenilor pe care-i posedă şi preţiosul ajutor ce-l îl are în mine. Fireşte, îmi va fi recunoscător. Asta-i ambiţia mea. Şi ca recompensă, voi duce pe vas pe frumoasa mea logodnică, pe care am cucerit-o printr-o luptă grea.

Planul lui Tromp a întâlnit o primire entuziastă. Tinerii olandezi doreau şi ei să iasă de pe această insulă toridă şi nu aveau nici o îndoială de succesul acestei acţiuni.

Tromp le-a recomandat să păstreze cel mai mare secret. Nimeni alţii decât camarazii lor nu trebuiau să miroase afacerea, şi cu atât mai puţin Morgan, care urma să reia în noaptea următoare asaltul general.

Morgan se gândise de-acum şi el să forţeze intrarea în fortăreaţă prin breşa aceea. Însă asta ar fi avut ca rezultat o încăierare formidabilă şi măreţul căpitan găsea că acţiunea ar fi cerut prea mult sânge vărsat. Prefera să pornească atacul printr-o mişcare învăluitoare de blocare a ultimilor apărători, care, era convins, vor depune atunci armele.

În ce-l privea pe Tromp, nu se gândea nici o clipă să renunţe la proiectul său. El i-o lua înaintea căpitanului Morgan! Ce onoare pentru el! Şi la ce recunoştinţă trebuia să se aştepte de la şeful său pentru serviciul adus! Aceste ambiţii se bizuiau pe aceea că acoliţii săi se aflau de pază în flancul stâng al adăpostului pe care piraţii îl ridicaseră pe bastion. Şi acest loc se găsea exact în faţa breşei!

În noaptea ceea piraţii sperau să se odihnească. Nu se temeau defel de o nouă ieşire a garnizoanei prea slăbită. Şi de altminteri, tunurile încărcate cu mitralii erau îndreptate înspre puntea mobilă, făcând cu neputinţă o tentativă de acest fel.

Pe dea altă parte, flancul stâng, de lângă breşă, era slab ocupat de către spanioli. Aceasta nu i-a scăpat din vedere lui Tromp, şi tocmai pe asta îşi clădise planul. Voia să năvălească prin partea aceea, să masacreze imediat pe cei câţiva apărători ce îi întâlnea aici, să semene groază printre ceilalţi, să-şi asigure capturarea lui Morro şi s-o ridice pe viitoarea lui soţie.

A venit miezul nopţii. Tromp şi camarazii să, înarmaţi până în

dinţi, au ieşit tiptil din adăpost. Luna strălucea pe cer, însă lumina fortul în aşa fel încât în partea dinspre breşă domnea cel mai des întuneric. Asta l-a făcut să atragă hotărâtor atenţia celor ce-l însoţeau.

— Totul va merge bine, le-a şoptit el, vom reuşi. Vom ajunge acolo sus înainte ca asediaţii toropiţi de somn să ne observe. Şi când Morgan se va trezi şi va întreba ce se petrece, va afla chiar din gura mea cum, cu câţiva prieteni, am făcut să cadă Morro.

Visul lui Tromp părea mai întâi să se realizeze ca la carte. Nimeni nu observa apropierea invadatorilor. Protejaţi de întuneric, au ajuns neobservaţi până la spărtură. Au escaladat cu băgare de seamă grămezile de fragmente ce aproape o acopereau şi s-au căţărat pe dibuite prinzându-se de ieşiturile produse de tunurile piraţilor.

Tromp a înaintat primul, cu sabia între dinţi şi pistoalele încărcate la centură. După el se căţărau unul după altul ceilalţi camarazi ai săi. Aveau noroc, deoarece în acest loc străpuns de tunurile piraţilor nu se afla nici un post spaniol.

Tromp şi grupul lui erau de-acum în interiorul lui Morro. Aici au observat într-un loc sau altul ravagiile făcute de ghiulele şi au zărit câteva santinele spaniole, care prin întuneric credeau că aveau de-a face cu compatrioţi de-ai lor. N-au recunoscut greşeala decât atunci când piraţii erau deja pe ei. Surprinşi, au vrut să dea alarma, însă era prea târziu. Ca nişte tigri, Tromp şi camarazii săi i-au doborât pe terasament. Din câteva lovituri de sabie i-au ucis fără mare zgomot.

— Suntem stăpâni pe Morro! a strigat Tromp nemaiputând de bucurie. Când se vor trezi ceilalţi spanioli şi ne vor vedea, îşi vor arunca armele! Ura! Camarazi, am capturat fortăreaţa!

— Nu încă! a răspuns din apropiere o voce argintie, însă foarte energică. În picioare! În picioare, soldaţi! La mine, spanioli! Trebuie să salvăm fortăreaţa. Morro este invadat de un detaşament de piraţi!

— Vai, Mariette, a strigat Tromp cutremurându-se, când a văzut la doi paşi de el pe maiestuoasa fată luminată de o rază de lună, este ea! Cu atât mai bine! Este singură! A venit momentul ca s-o iau cu mine pe logodnica mea!

Fără a reflecta mai mult, impetuosul olandez s-a repezit spre tânăra fată, pe care a prins-o şi a luat-o în braţele sale vânjoase. Tromp o ducea triumfând pe eroina de la Puna, frumoasa şi preţioasa sa cucerire!

Eroina de la Puna

Totul părea pierdut pentru Mariette. Soldaţii spanioli, murind de oboseală şi de sete, s-au trezit în parte la chemarea sa. Însă obişnuiţi să fie conduşi de către ofiţerii lor, au rămas nehotărâţi, neştiind ce să facă, fără a fi convinşi că li se lua tânăra eroină, pe care o priveau ca pe o sfântă.

Cu toate acestea, sălbaticii însoţitori ai lui Tromp răpiţi de beţia succesului, s-au aruncat asupra ultimilor apărători spanioli, care din instinct şi disperare, au luat poziţie de apărare.

Tromp, în culmea fericirii, o strângea întruna în braţele sale biruitoare pe seniorita indignată, însă neputincioasă.

— Vai, vai! Acum eşti în puterea mea! a strigat nebun de bucurie. Nu mă recunoşti, frumoasă Mariette? L-ai uitat pe zburdalnicul tânăr care te enerva atât adesea, când erai prizonieră, în grija mătuşii mele? Îşi aminteşti de verzile câmpii ale Olandei şi de morile sale pitoreşti, care îţi stârneau mirarea de copil? Sunt eu, Tromp! Când am observat că te afli la Morro, am jurat că vei deveni soţia mea, că vei fi soţia mândrului ofiţer de piraţi de sub ordinele lui Morgan!

— Lasă-mă totuşi, mizerabile! a strigat seniorita încercând să se smulgă din strânsoarea piratului. Te urăsc! Îndepărtează-te de mine! Nu voi fi niciodată soţia ta. De o mie de ori mai degrabă moartă!

— Aş! Asta ce spui nu-i decât un moft, a rânjit cu neruşinare Tromp. Nu se moare atât de uşor. Eşti tânără şi plină de viaţă. Vreau să fii soţia mea, o soţie de care să pot fi mândru. Mă vei însoţi în expediţiile noastre. Morgan nu-mi va refuza aprobarea. Auzi vuietul luptei, frumoasă Mariette? Asta-i muzica logodnei noastre. Şi de asemenea, în clinchetul armelor şi în pocnetele focurilor de pistol ne vom căsători şi salvele de artilerie vor saluta nunta noastră!

Mariette era gata să leşine. Bădăranul o strângea ca într-o menghină. Îşi amintea de acest Tromp, pe care îl cunoscuse destul de tânăr, violent şi cu nasul pe sus. Acest om îi producea groază.

Ea, tânăra eroină, care după moartea tatălui său susţinuse neobosită apărarea fortăreţei, trebuia să suporte această înjosire?

S-a zbătut în disperare. Cu delicatele sale mâini, a reuşit să-l

lovească cu înverşunare şi să-l strângă de gât din toate puterile, aproape să-l facă să-şi piardă respiraţia.

— Ah! Tigroaico! a urlat Tromp, care sufocat, s-a văzut nevoit să o lase. Se comportă ca o nebună! Ei bine! Te voi mlădia, frumoaso! Vei fi femeia mea, fie că vrei, fie că nu.

Mariette a rămas în faţa lui. El a reapucat-o de mâna stângă, în timp ce ridica pumnul drept. În rătăcirea lui pasionantă a vrut s-o lovească puternic pe tânăra fată şi s-o ia cu el când avea să fie leşinată.

Însă curajoasa fată, evitând lovitura, s-a repezit asupra lui. Prin aer a strălucit un pumnal. De pe buzele olandezului a scăpat un strigăt înăbuşit, şi-a întins amândouă braţele şi s-a prăbuşit greoi. În momentul când pumnul îi atingea capul tinerei, eroina de la Puna a împlântat scurtul său pumnal în pieptul răpitorului.

Era liberă. Tromp s-a încovoiat de durere scoţând o înjurătură groaznică. Acolo, unde se gândise să dobândească glorie şi triumf, a găsit moartea, chiar din mâna femeii pe care credea că o va cuceri! Mariette, fără a pierde o clipă, a alergat spre locul cel mai ameninţat acum. Ultimii apărători ai fortului Morro erau pe punctul de a-şi pierde cu totul curajul şi atunci, deodată, apariţia ei a întors cursul luptei. Spaniolii, văzând-o pe eliberată, şi-au recăpătat o nouă energie în jurul distinsei fiice a bătrânului lor comandant şi şi-au sporit în aşa măsură rezistenţa, încât camarazii lui Tromp, de altminteri în minoritate, au dat înapoi, înţelegând de îndată periculoasa lor stare de inferioritate.

Asediaţii, cuprinşi de o surprinzătoare înflăcărare, izbeau cu lovituri înfricoşătoare. Piraţii cădeau morţi sau grav răniţi şi luptând mereu, cei care mai rămăseseră au început să se retragă.

Spaniolii i-au urmărit cu săbiile în coaste, ca să-i arunce prin aceeaşi breşă ce dădea în curtea fortăreţei! Mariette participa la urmărire, sub imboldul amorului propriu şi înflăcărând curajul oamenilor săi.

Grupul de atacatori era aruncat tot mai departe în breşă şi întreg rezultatul ambiţioasei echipe a lui Tromp era pierdut. Camarazii lui nu se mai gândeau defel să revină printr-un contraatac, şi pe întuneric nu au ajuns la locul pe unde intraseră. S-au repezit prin crăpăturile şi deschiderile din stâncile ascuţite, ce le ieşeau în faţă şi pe delături. Un pirat se prăbuşise de sus, alţii se socoteau ca pierduţi, fără scăpare, când deodată a răsunat un glas bine cunoscut. În breşă s-a ridicat un om înalt de statură, cu sabia într-o mână şi în cealaltă cu drapelul negru cu

cap de mort.

Morgan auzise zgomotul luptei. Se gândise imediat că vreo câţiva din oamenii săi, cuprinşi de o imprudentă înflăcărare, încercaseră să întreprindă un act de îndrăzneală. Trebuia să se intervină fără întârziere şi s-a grăbit să dea el însuşi marea lovitură la care se gândea.

Cu promptitudinea hotărârii ce-l caracteriza, şi-a adunat în grabă oameni încă sănătoşi. S-a urcat primul pe dărâmături, a trecut prin breşă şi a ajuns chiar în momentul critic şi hotărâtor, când ultimii oameni lui Tromp se aruncau disperaţi în jos de pe creneluri. Şi de îndată lucrurile s-au schimbat. Sosirea lui Morgan, a regelui mării în persoană, a renăscut spaima în sufletele asediaţilor, al căror succes neprevăzut şi parţial, nu-i făcuse să piardă decât pentru un moment sentimentul copleşitor al situaţiei lor fără speranţă. Pe urma lui Morgan, ceilalţi piraţi s-au căţărat şi ei, scoţând strigăte puternice, foarte hotărâţi să dea lovitura finală chiar în noaptea aceea.

— Predaţi-vă! a strigat Morgan spaniolilor cu vocea sa tunătoare, agitând drapelul negru. Sunteţi nişte viteji! Vă iert. Însă depuneţi armele! S-a terminat cu Morro! Nu mai vreau vărsări de sânge şi de aceea am întreprins asaltul general prin această spărtură. Vă mai spun, jos armele, sau vom trece peste corpurile voastre şi nici unul nu va scăpa!

Spaniolii au căutat-o instinctiv cu privirile pe conducătoarea lor, însă Mariette dispăruse. Sărmanii soldaţi nu mai aveau forţă să se bată. Erau la capătul puterilor şi rezistenţei. Întunecaţi şi trişti, s-au adunat şi şi-au lăsat jos armele. Ultimii apărători ai fortăreţei Morro se predau lui Morgan, regele mărilor.

— Nici o violenţă! a strigat Morgan oamenilor săi, care aruncau spre spanioli priviri sălbatice. Aceşti oameni s-au bătut vitejeşte. Acum ei sunt sub protecţia mea. Pe cât sunt de nemilos în luptă, pe atât îmi respect cuvântul şi îi protejez pe prizonierei! Andre, unde eşti?

— Iată-mă, căpitane, a răspuns bătrânul şi credinciosul servitor alergând spre şeful său. Pe toţi diavolii! Uite, încă o noapte de măcel! Suntem învingători. Însă mulţi dintre bravii noştri au plecat să se adauge celorlalţi, care nu se vor mai bate niciodată. Priveşte! Uită-te la corpul lui Tromp scăldat în sânge.

— A vrut fără îndoială să facă de capul său, fără să mă consulte, a răspuns Morgan. Am ajuns la timp. O clipă mai târziu şi toţi acei care l-au însoţit pe Tromp ar fi fost fără suflare. Andre, ai grijă să nu li se facă nici un rău prizonierilor. Înainte de toate,

dă-le acestor bravi apă de băut. Sunt aproape morţi de sete… Acum. Morro este al nostru!

Morgan şi-a introdus sabia în teacă. Ţinea mereu în mâna stângă drapelul negru cu cap de mort. Voia să-l pună singur în vârful turnului fortăreţei şi de aici să ia steagul spaniol, înlocuindu-l cu drapelul negru.

În fortăreaţă tăcerea nu era întreruptă decât de suspinele şi plânsetele ascuţite sau adânci ale răniţilor şi bolnavilor de febră. Urmându-şi drumul spre turn, Morgan a observat o încăpere, care printr-o deschizătură era inundată de lumina lunii. O fată tânără se apleca spre un sicriu acoperit cu o pânză neagră. Morgan a pătruns înăuntru şi dintr-o dată tânăra fată, aceasta era Mariette, a slobozit un strigăt puternic:

— A venit monstrul! A venit să mă înhaţe!

Şi a luat-o la fugă ca o nebună.

— Opreşte-te, opreşte-te! a strigat Morgan. Nu sunt monstrul şi demonul pe care-l crezi. Ascultă, vreau să-ţi vorbesc!

Dar nu-l asculta. Pornise cu viteza înnebunitoare a unei căprioare ce fuge de o haită. Ea s-a năpustit într-o încăpere învecinată, căreia i-a închis cu violenţă uşa în urma sa.

Morgan, care o urmărise de aproape, a auzit nişte pârâituri şi a văzut printr-un spaţiu de deasupra uşii o pâlpâire roşiatică de flăcări.

A avut o presimţire înfiorătoare. A împins uşa, dar era închisă pe dinăuntru. Acesta nu era un obstacol mare pentru un bărbat de o putere herculeană. Dintr-o lovitură a cizmei sale grele şi un brânci cu robustul său umăr, Morgan a forţat intrarea. Imediat a răsunat un nou ţipăt, şi a văzut-o pe Mariette, învârtind deasupra capului o torţă pe care o aprinse, alergând spre o altă intrare de sub bolta de piatră.

Morgan înţelegând că era vorba de viaţă şi de moarte, s-a năpustit pe urma tinerei fete. A observat în jurul său nişte butoiaşe, dintre care unele erau întredeschise. Fără nici o îndoială, aici era depozitul de pulbere al fortăreţei Morro şi Mariette se apropia cu torţa de unul din butoiaşe.

— Voi muri, a strigat ea hotărâtă, cu o voce disperată. Dar şi tu vei muri cu mine! Morro va sări în aer şi îi va lua pe oamenii tăi, ca şi pe ai mei. Cel puţin voi salva onoarea noastră!

În clipa când torţa se apleca, braţul tinerei fete a fost apucat de o mână de fier şi tras înapoi. Morgan i-a smuls din mână torţa şi a stins-o sub picioare.

Mariette, pierdută de spaimă şi disperare, a căzut fără

cunoştinţă. Marele căpitan a luat-o pe leşinată şi a dus-o în mica încăpere unde se aflase mai devreme, lângă coşciugul drapat cu negru, care închidea corpul comandantului don Ramon.

— Lasă-mă. Lasă-mă! a strigat energic tânăra fată, care îşi venise în simţiri. Vreau să mor aici, pe sicriul iubitului meu tată!

Cu o mişcare bruscă, ea s-a eliberat, şi scoţând pumnalul încă înroşit de sângele lui Tromp, şi l-a îndreptat spre propriul său piept.

Însă Morgan, mai repede ca un fulger, i-a scos arma din mână şi a aruncat-o departe de ea.

— Dumnezeule atotputernic! a strigat tânăra eroină înnebunită de durere. Îndură-te să mor! Mă condamni totuşi la ruşinea de a trăi în mijlocul acestor piraţi respingători!

— Nu, Mariette, a răspuns Morgan pe un ton autoritar şi blând, din care se simţea cea mai sinceră simpatie pentru nefericita şi nobila tânără fată. Nu, seniorita, acesta nu-i defel o sentinţă de sus. Se vede că nu cunoşti nimic despre Morgan. N-ai de ce să te temi de el, să te poţi gândi la ceva rău din partea acestui inamic. Este adevărat, sunt şeful piraţilor. Însă îţi dau cuvântul că nimeni nu se va atinge de un fir de păr din cap, că nimeni nu-ţi va ameninţa onoarea! Ştiu să apreciez curajul şi îndeosebi al unei eroine ca tine. Eşti sub protecţia mea şi vei fi respectată de toţi.

Tânăra fată l-a ascultat cu o surprindere de necrezut. Şi când frumoşii ei ochi au întâlnit privirea lui Morgan, regele mărilor, expresia feţei sale s-a schimbat. Pe aceasta se putea citi o încredere născută, ca o confirmare tăcută şi înţelegătoare a recunoştinţei sale, în toiul imensei ei nefericiri.

Însă delicata fecioară, care deşi eroină, nu era mai puţin şi femeie, căreia pe lângă prea multele emoţii, i se adăugaseră privaţiunile şi încordările nervoase ale unei lupte ce dura de atâtea zile. Eroina Punei, era cu atât mai mult emoţionată în slăbiciunea sa de acum, pe cât fusese mai cutezătoare şi mai energică pe timp de primejdie, şi şi-a înclinat capul, ca şi cum ar fi acceptat cuvintele consolatoare ale lui Morgan, după care a căzut leşinată lângă sicriul bravului don Ramon, tatăl său. Ceea ce nimeni dintre spanioli n-ar fi crezut, totuşi se întâmplase! Morro, acest mândru zid de apărare a insulei Puna şi a portului Guayaquil, căzuse în mâinile lui Morgan! Pe culmea celui mai înalt turn flutura pavilionul negru cu cap de mort!

În golf au înaintat atunci cele patru falnice corăbii ale piraţilor, îndepărtând din cale lanţul de obstacole din trecătoare, şi flotila spaniolă din faţa lor s-a predat fără rezistenţă.

De asemenea, sub ameninţarea tunurilor fortăreţei, acum întoarse înspre oraş, locuitorii nu se gândeau defel să reziste. A fost arborat drapelul alb şi la Morgan a venit o deputăţie ca să-l roage să cruţe populaţia. Fără a da un răspuns afirmativ, învingătorul şi-a anunţat sosirea. Nişte bărci au ajuns la uscat cu piraţii săi înarmaţi. Însă populaţia din Guayaquil, care se aştepta la masacre şi jafuri, şi-a dat seama cu o bucuroasă recunoştinţă că se înşela.

Mândrul căpitan a mers la palat, unde se adunaseră guvernatorul şi senatorii provinciei, tremurând, ca să primească condiţiile piratului victorios şi cuvintele lui liniştind temerile, au calmat toate spiritele.

— Vă cer numai să mi se predea tezaurul adunat în cuferele guvernământului, pe care îl voi trimite pe corăbiile mele. În ce-i priveşte pe locuitori, nu se va atinge nimeni nici de viaţa, nici de bunurile lor. Eu nu sunt un demon, sunt Morgan, regele oceanului şi nu voi permite ca vreunul dintre oamenii mei să comită cea mai mică hoţie.

Senatorii nu puteau să-şi creadă ochilor şi urechilor.

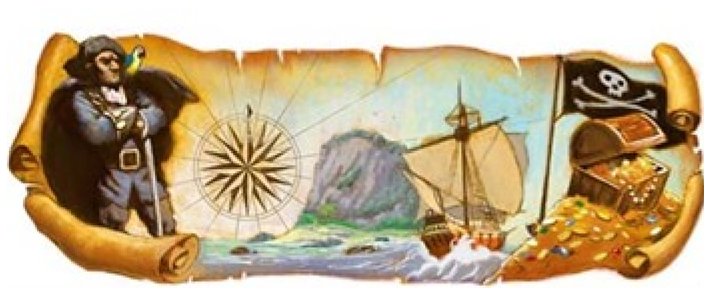
Pentru ei a fost o nouă lovitură de teatru când au văzut coborând din bărci pe ultimii apărători ai fortăreţei Morro, ce-şi păstrau cu toţii armele. Morgan hotărâse aşa, ca să onoreze vitejia lor.

Opt piraţi voinici purtau sicriul comandantului don Ramon, pe care se vedea întins drapelul spaniol adus de către Morgan de pe înaltul turn al fortului. În acest fel, Morgan îşi demonstra admiraţia şi respectul pentru bravul şi nobilul adversar căzut la postul de onoare.

Convoiul era urmat de o tânără fată în doliu, însoţită de o femeie bătrână, amândouă plângând. Erau Mariette Ramon, eroina de la Puna, şi bătrâna sa doică.

— Priviţi, s-a adresat Morgan senatorilor şi guvernatorului, iată pe eroina care nu s-a temut să-i reziste lui Morgan, regele mărilor. V-am adus-o şi v-o încredinţez. Îmi place să cred că viteaza orfană va găsi în palatul guvernatorului un nou cămin. Însă niciodată Morgan şi vitejii lui nu o vor uita pe înălţătoarea eroină de la Puna.

La trei zile după aceasta, corăbiile piraţilor părăseau oraşul Guayaquil, încărcaţi cu trofeele ce le cuceriseră.

Cuprins

ALTE CĂRŢI DE CĂLĂTORII ŞI A-VENTURI, ÎNDRĂ-GITE, AFLATE ÎN BI-BLIOTECA TRADU-CĂTORULUI

* * * Colecţia AVENTURA , 58 cărţi cu autori diverşi, ed. Adevărul, 1937-1941

Jean de la Hire, 148 fascicule, ed. Universul, 1932-1935

* * * Al Capone, 220 fascicule, ed Ig. Hertz, 1933 – 1934

Ch. Robert, Vestalele, 104 fascicule, ed. Ig. Hertz, 1927 – 1928

Henry Possendorff, Vendetta, COLECŢIA CELOR 15 LEI, nr. 1, ed. Ig. Hertz, 1931

Alfred Assalant, Minunatele aventuri ale căpitanului Corcoran, vol. 1-2, ed. Contempo - rană, f. a.

H. de Vere Stacpoole, Stânca iluziilor, colecţia MASCA ROŞIE, ed. Vatra, f. a.